

Een rij iconische auto's in Memory Lane

Beeldverhalen van Michael Paul Smith

Als ik terugwandel door mijn eigen 'memory lane' zie ik dat wij straatjongens fantaseerden dat we vedetten uit de Tour de France waren wanneer wij om het huizenblok raceten, en dat we hardop droomden welk merk auto we later zouden rijden. Net na de oorlog stond er 's zondags een 'vooroorlogse' zwarte Terraplane bij ons in de straat, en 's avonds een donkerrode Oldsmobile. Later kwam daar een Volkswagen en een Ford Fairlane bij. Een week lang sierde een sprookjesachtige witte Mercury van familie uit Venezuela de straat bij de burens. Had ik er maar foto's van gemaakt met de Afga-box van m'n moeder.

Als het regende speelde ik met mijn eigen auto's, vooral met mijn groene Austin A40, 1:43, een Dinky Toy. Die Austin was een rijk bezit, want ze waren nogal duur die Dinkies. Later, toen ik al geld verdiende, bouwde ik plastic schaalmodellen, 1:24, als afleiding voor mijn werkzaamheden als art director in de reclame. De auto's stonden niet ver van mijn bed. In de stilte van de nacht viel er wel eens met een tik, een miniatuur-klap, een koplamp of een bumper van de auto omdat de lijm was uitgedroogd. Toen bleek dat er geen redding aan was, heb ik mijn aandacht gericht op kant-en-klare 'diecast' metalen auto's in de schaal 1:24 en ik bleef dromen van 1:1.

The big head.

Theresa Thompson in Elgin Park.

Een vriend in Canada, die wist van mijn buitengewone belangstelling voor auto's en in het bijzonder legendarische auto's op schaal, maakte mij attent op een fotograaf die ik zou vinden op de website 'Man On The Move'. Ik las toen het artikel over de Amerikaan Michael Paul Smith. Deze Michael bleek vergevorderd in het veld van de schaalmodellen. Michael verzamelt Amerikanen in de schaal 1:24, uit de bouwjaren '50 en '60, en bouwde complete maquettes, diorama's als filmsets, om ze levensecht en realistisch in die tijd te plaatsen en te fotograferen.

Plastic bouwdozen

"In 1984, toen ik 34 was," vertelde Michael me, "hield ik op met werken als art director in de reclame die toen in een dip zat, en begon ik maquettes te bouwen voor architecten. Daarbij kwam mijn ervaring in het bouwen van plastic bouwdozen enorm van pas. Net zoals in de reclame bleek dat het in de bouwwereld ook niet meezat, maar het lukte om te switchen naar het maken van displays voor musea, dat was eigenlijk heel interessant, ook door de studie van stijlen en accessoires. Intussen had ik de laatste twintig jaar een lange rij auto's bijeengebracht van Danbury and Franklin Mint, die op planken naast elkaar een nogal statische display vormden. Dat bracht me ertoe om te gaan denken om ze in een architectonische omgeving van dezelfde tijd te plaatsen, en in dezelfde schaal 1:24."

Detailering

"Het plan begon vorm te krijgen om van auto's uit een bepaalde periode foto's te maken in een architectonische setting uit die tijd. Ik heb oude foto's bekeken om me te oriënteren naar bouwstijlen, naar details en naar belettering die typisch waren voor die tijd. Vervuld met al deze beelden heb ik gezocht naar wat ik wilde laten zien, een nachtsceñe, een mis-ensceñe met sneeuw, of een regenachtige dag. Naarmate ik meer ervaring kreeg werd ik inventiever, met stof en soda, en om een vanzelfsprekend realisme te bereiken houdt de laatste tijd modder me nogal bezig." Alleen om een stadsbeeld te creëren is het huis eigenlijk te klein, merkt Smith dan. "Eerst bouw ik op een tafel een sceñe op. Dan bekijk ik de sceñe met een fotografisch oog vanuit alle invalshoeken. Daarna ga ik zoeken naar een geschikte achtergrond. Dat is geen

Lot of used cars, 1950.

Mercury station wagon.

Used cars.

Het oog van Erik

Hkpx

Summer storm approaching.

eenvoudige opgave met die nieuwbouw van huizen en winkelcentra en nergens voldoende onbelemmerd uitzicht, want alleen zo kan ik de schaal van het model in overeenstemming brengen met de achtergrond. Ik vond eens een maquette in de schaal 1:24 die ik opgeknapt heb en waarin ik een interieur heb ingebouwd. Daarbij is het heel belangrijk dat de detailering net zo scherp moet zijn als die van de diecast auto's, waardoor ik er veel tijd aan besteed om de details goed te krijgen. Toen ik tevreden was heb ik er een paar auto's voor gezet en wat foto's gemaakt. Dat was een triomfantelijk moment voor mij, want vanaf dat ogenblik ben ik meer panden gaan ontwerpen en bouwen. Ik heb er nu vijftien, een heel stadje."

Vel papier

"De camera waar ik mee werk is niet zoals iedereen denkt een technische camera, maar een 6 megapixel Sony. Met meer

Trailer Out West.

dan 6 mp komen er teveel detaillierende pixels binnen. Ik had een 3 mp camera met een lens die objectief gezien niet goed was, maar die waar wel mooie 'vintage' foto's maakte. Oude lenzen maken vaak troebele beelden zoals we die kennen van oude foto's. Dat heeft het effect van een emotionele distantie en een mysterie waardoor je de details kunt invullen met je eigen herinneringen. Daarom wil ik ook geen mensen in mijn foto's laten zien, omdat ik de kijkers zelf met hun eigen fantasie de scènes wil laten bezielen. In de tijd dat ik maquettes bouwde heb ik geleerd dat wanneer je iets niet perfect voor elkaar kunt krijgen, je het beter helemaal niet kunt doen. Je kunt altijd beter iets visueel suggereren dan geforceerd proberen de details zelf in te vullen. Het wonderlijke is dat je brein veel details zelf voor je invult. Als je mijn foto's bekijkt zul je zien dat de deuren geen scharnieren hebben, er geen regenpijpen zijn, en dat de metalen balken geen klinknagels hebben, toch lijken de foto's rijk van details te zijn. Het is wel gebeurd dat ik ergens in een leemte in de achtergrond een gebouw wilde hebben, dat heb ik toen opgelost met een vel papier met steentjes dat ik op een doos heb geplakt. Dat was voldoende om er een gebouw neer te zetten."

Imaginaire

"Als jongen droomde ik dat ik in een Amerikaans stadje woonde als Elgin Park," vertelde ik aan Michael Paul, "zoals ik foto's had gezien in de Saturday Evening Post en in Look en Life." Smith antwoordde me

dat ik Elgin Park nergens zou vinden, het is een imaginair industriestadje in Pennsylvania, waar het laatste kalenderblad een maand laat zien van ergens in 1962. "Toch is er wel een enorm internetverkeer in Elgin Park, nadat dit jaar links naar mijn Flickr pagina's viraal werden verspreid en er ruim 20 miljoen bezoeken werden geteld. Per dag krijg ik nota bene rond de 1200 e-mails." Ik vraag wat hem ertoe gebracht heeft om zich zo op schaalmodellen te focussen? "Voor mij zijn schaalmodellen geen 'toys for boys'. Ik ben ze gaan zien als iconen uit een periode in mijn leven waarin ik de wereld ontdekte en de weg naar mijn toekomst. Die auto's representeren voor mij het optimisme van die tijd, de doelen die ik wilde bereiken en de wegen waarover ik daar wilde komen, de mensen die ik kende en die belangrijk waren in mijn leven, en al die herinneringen aan m'n dromen over mijn toekomst. Dat is wat de auto's voor mij verbeelden, net als de gebouwen en de huizen, dat is waar het bij mijn foto's om gaat!"

Als iemand zo'n foto in zijn eigen omgeving wil ophangen, in huis of op kantoor, kun je volgens Michael het beste naar zijn Flickr website gaan. Er staat een grote collectie foto's op de url <http://www.flickr.com/photos/24796741@N05/sets>

Via een andere website kunnen 'oudere jongens' prints bestellen bij Smugmug op http://elginpark.smugmug.com/Street-Scenes/Elgin-Park/11485172_CSGgR#809002693_VNe7n

East Main Street, 1951.

reacties@erikvansoest.com